

Arrest

nr. 190 420 van 4 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 april 2015 België is binnengekomen, diende op 27 april 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 maart 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 27/04/2015

Overdracht CGVS: 09/09/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 april 2016 van 9.09 uur tot 13.18 uur en van 14.04 uur tot 17.25 uur, bijgestaan door een tolk die het

Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester X loco meester X, was tijdens het eerste gehoor aanwezig. Meester X loco meester X was tijdens het tweede gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger van de Benadiri-clan, geboren op 3 maart 1980 in de Somalische hoofdstad Mogadishu. U woonde er met uw gezin in het district Hamar Weyne en werkte als visser op zee.

Uw boot kreeg motorpech toen u in augustus 2014 aan het vissen was ten zuiden van Mogadishu. U meerde aan in Jilib bij Marka en werd daar benaderd door tien gewapende mannen van Al-Shabaab. Ze vroegen waar jullie vandaan kwamen en waarom jullie daar waren. Nadat u uitgelegd had dat jullie vissers waren uit Hamar Weyne, stelden ze u meteen voor om twee mannen in burgerkleding met een zak explosieven mee te nemen naar de luchthaven in Mogadishu. U weigerde dit te doen, waarop Al-Shabaab u in de benen schoot. Ze dreigden ermee u te doden als u niet deed wat ze wilden. U ging noodgedwongen akkoord. Vervolgens werd u naar de basis van Al-Shabaab overgebracht, waar u werd verzorgd. Na een tijdje vroegen ze u nogmaals om het plan uit te voeren. U gaf uw akkoord, maar bedacht in de tussentijd een ontsnapingsplan. Na twee maanden gevangenschap waren er op een gegeven moment gevechten aan de gang nabij Marka en verlieten de Al-Shabaabmilitanten de basis. U greep deze kans aan om uit de basis te ontsnappen. Nabij Gandarshe kon u meerijden met vishandelaren tot in Hamar Weyne. Daar aangekomen verschuilde u zich enkele maanden in de voorraadkamer van de winkel van uw zus. Uw zus verkocht haar winkel zodat met de opbrengst ervan uw vlucht uit het land kon worden bekostigd.

U verliet Mogadishu op 25 februari 2015 en reisde via Soedan en Libië naar Europa. U kwam op 26 april 2015 aan in België en vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee medische attesten voor.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen over uw vluchtreden zijn dermate onsamenhangend en weinig waarschijnlijk dat uw beweerde vrees voor vervolging elke vorm van geloofwaardigheid verliest.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over het schietincident en de verwondingen die u daarbij opliep niet eensluidend. Zo vertelt u dat u gewond raakte aan beide benen. Over het aantal keer dat u geschoten werd, wijzigt u uw verklaringen. In het eerste gehoor beweert u dat ze twee keer geschoten hebben (CGVS I, p. 21). Daarna zegt u dat er één keer geschoten werd en u daarbij op twee plaatsen geblesseerd raakte (CGVS I, p. 22). In het tweede gehoor hebt u het over één kogel die uw beide benen trof, onder de knie en in de kuit, maar dat uw beenderen niet geraakt werden (CGVS II, p. 12). In de medische attesten die u neerlegde, wordt er echter alleen melding gemaakt van één litteken en dit onder de rechterknie. Bovendien toont dit attest niet aan dat dit litteken het gevolg is van een schotwonde. De medische attesten ondersteunen uw verklaringen hoe dan ook niet.

Voorst zijn uw verklaringen over uw gedwongen samenwerking met Al-Shabaab vaag en over het algemeen weinig aannemelijk. Zo is het in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u gedwongen zou rekruteren. Uit informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat gedwongen rekrutering veeleer uitzonderlijk voorkomt. Gedwongen rekrutering gebeurt voornamelijk in Al-Shabaab gecontroleerd gebied en de doelgroep van dit soort praktijk zijn hoofdzakelijk adolescenten. Het rekruteren van mensen met een specifieke expertise is niet uitgesloten, maar ook dan kan logischerwijze verwacht worden dat het eerder over mensen gaan die de doelstellingen van de groeperingen genegen zijn dan over gedwongen rekruten bij wie de kans groter is dat de opdrachten mislukken (zie informatie in het administratieve dossier). Uw rekrutering gebeurde op atypische en bijzonder toevallige wijze. U wordt immers aangesproken door Al-Shabaab omdat u door motorpech op een plaats aanbeland bent waar de groepering aanwezig is en waar u in normale omstandigheden niet was gekomen. Het is ook weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u meteen en zonder veel voorbereiding dwingt om aan een operatie deel te nemen nabij een van de meest beveiligde plaatsen in Mogadishu.

Evenmin plausibel is het feit dat Al-Shabaab u ondanks uw expertise zware verwondingen toebrengt en uiteindelijk geen beroep doet op uw expertise bij hun voorbereiding. Wanneer u de opdracht weigert uit te voeren, willen ze u doodschieten. Eén man pleit ervoor om u in leven te laten omdat uw kennis hen van dienst kunt zijn (CGVS II, p. 11). Tijdens uw twee maanden gevangenschap wordt er u op geen enkel moment meer informatie gegeven over de opdracht of wordt er u om advies gevraagd, terwijl dit

toch zou worden verwacht aangezien u juist omwille van uw kennis en stuurkunst was gerekruteerd en in leven was gelaten (CGVS II, p. 18). Over het doel van de operatie zegt u in het eerste gehoor nog dat ze de luchthaven wilden opblazen, Amisom, de vliegtuigen en de mensen die daar waren (CGVS I, p. 25), maar in het tweede gehoor nuanceert u dit en zegt u dat dit een inschatting is van wat ze van plan waren (CGVS II, p. 17). Het enige dat u met zekerheid wist is dat u de twee mannen met een zak explosieven moest vervoern naar de luchthaven (CGVS II, p. 17). U vertelt ook dat u Al Shabbab al bij de ontmoetingde informatie gegeven had dat het gevaarlijk was en dat vissers niet bij de kust nabij de luchthaven mogen varen. U vertelt ook dat Al-Shabaab uw informatie over de gevaren aan de kust zo goed als volledig in de wind sloeg. Ze reageerden immers als volgt: "niets mee te maken, gewoon orders uitvoeren" (CGVS II, p. 18). U krijgt geen verdere informatie over de uitwerking van het plan of uw rol daarin. U zegt dat ze voorbereidingen aan het maken waren op het moment van uw ontsnapping (CGVS I, p. 20-21, CGVS II, p. 17). Dat u in al die tijd niet op een of andere manier bij de voorbereiding wordt betrokken en Al-Shabaab ook geen rekening houdt met uw informatie, is enigszins merkwaardig. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij uw gedwongen rekrutering.

Uw verklaringen over uw ontsnapping uit de basis bevatten eveneens elementen die uw geloofwaardigheid doen wankelen. Zo beweert u dat een bombardement van Amisom in oktober 2014 u de kans gaf te ontsnappen uit de basis. Over de aanval verklaart u het volgende: "Het was rond 7u 's avonds. Ik hoorde dat er werd geschoten. Ik was in mijn kamer. Het was heel ver en daarna hoorde ik dat het dichterbij was" (CGVS I, p. 26). U hoorde de Al-Shabaableden zeggen dat Amisom de aanval uitvoerde en dat ze moesten gaan vechten (CGVS I, p. 21, 27). Over de locatie van het bombardement zijn uw verklaringen vaag en weinig samenhangend. U beweert dat er aan de kant van Marka gebombardeerd en geschoten werd. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of de basis waar u vastzat ook werd gebombardeerd, ontkent u dit. U voegt eraan toe dat er veel geschoten werd en dat het overal in de muur ging en dat het iets verder was dan het huis was waar u vastzat. U kan niet zeggen hoe ver precies, maar wel dat u het kon zien (CGVS I, p. 27).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, hebben er zich verschillende incidenten voorgedaan tussen Amisom of het Somalische leger en Al-Shabaab in oktober 2014 in het district Marka. De incidenten, waaronder twee granaataanvallen, werden steeds door Al-Shabaab of andere partijen veroorzaakt. Op geen enkel moment nam Amisom of het Somalische het initiatief voor een aanval. Op 30 oktober 2014 bombardeerde Amisom twee wijken in Marka na een aanval van een niet nader gespecificeerde dader op een Amisompatrouille in de stad. Het is dus niet duidelijk of Al-Shabaab hier iets mee te maken had. Geen van deze incidenten vond echter 's avonds plaats. Andere ernstige gewapende confrontaties tussen Al-Shabaab en Amisom in het district Marka vonden plaats in Golweyn en Bulo Mareer, dorpen die zich op meer dan 20 kilometer ten zuiden van Marka en op zo'n 40 à 50 kilometer van Jilib bij Marka bevinden. Ook in Gandarshe ontstond er een kort vuurgevecht, maar dit dorp situeert zich op een 7-tal kilometer van Jilib in de richting van Mogadishu. Over schietpartijen of andere gewapende confrontaties in Jilib werd niet gerapporteerd (zie informatie in het administratieve dossier). De informatie over de geweldincidenten in het district Marka ondersteunen uw verklaringen in ieder geval niet.

Uw verklaringen over uw ontsnapping uit de basis lopen ook spaak op andere punten. Zo verklaart u in het begin dat u uit de basis vluchtte door uit de deur te springen (CGVS I, p. 21), maar ontkent u later dat u die uitspraak gedaan hebt. U verklaart nadien immers van de muur van de wc te zijn afgesprongen. Gevraagd wat u bij het afspringen van de muur zag, zegt u enkel dat het donker was en enkel bomen zag. U beweert dat er geen omheining was en niemand van Al-Shabaab was achtergebleven (CGVS I, p. 26-27). In het tweede gehoor vermeldt u in uw beschrijving van de Al-Shabaabbasis echter dat er wel een omheining was (CGVS II, p. 14-15). Dat er niemand van de 40-50 militanten die in de basis gestationeerd waren (CGVS I, p. 24), achterbleef en dat u zo makkelijk uit de basis kon ontsnappen is opnieuw weinig waarschijnlijk. Op uw weg naar Mogadishu komt u vishandelaren tegen die u meenemen naar de hoofdstad. Over uw ontmoeting met hen zegt u het volgende: "Ik heb ze meteen verteld waarom ik gevlucht was. Ik was heel erg bang. Ik zei dat ik heel lang daar vastzat en hebben ze me geholpen en ben ik met hen meegereden" (CGVS I, p. 21). Wanneer u nadien gevraagd wordt om te vertellen wat u tegen die mannen zei, verklaart u hierover aanvankelijk hetzelfde maar wijzigt u uw verklaringen naderhand: "Ik zei tegen hun dat ik gevlucht was, dat ik bang was en vroeg of ik naar Mogadishu mocht meegaan. Nee, nee, ik heb ze niet verteld dat ik gevlucht was. Want ik was bang dat ze gaan denken dat ik één van hun was, en dat ze problemen kregen door mij. Daarom heb ik ze niet verteld dat ik gevlucht was (CGVS I, p. 28)." U vertelt alleen dat u problemen had en naar Mogadishu wilde gaan (CGVS I, p. 28). Dat u twee keer verklaart de mannen over uw problemen met Al-Shabaab te hebben verteld en plots daarover uw verklaringen wijzigt, lijkt erop te wijzen dat u zich tijdens het gehoor bewust werd van het feit dat het aanhalen van problemen met Al-Shabaab argwaan kon wekken en niet bijzonder geloofwaardig zou overkomen. Logischerwijs kan verwacht worden dat u zich deze gebeurtenis nog goed kan herinneren omdat u het vertrouwen van de

mannen moest winnen om uw leven in veiligheid te brengen. Het feit dat u de mannen vertelde dat u problemen heeft, kon daarentegen op zich tot voldoende argwaan leiden en maakt het daarom niet per sé meer aannemelijk dat u met die mensen mocht meerijden.

Voorts stelt het CGVS vast dat u uw verklaringen over de financiering van uw reis wijzigden in de opeenvolgende gesprekken op de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaart u dat uw zus het geld gespaard had. In het eerste gehoor vertelt u dat uw zus geld bij elkaar sprokkelde door goud en haar winkel te verkopen. De winkel zou rond 20 februari 2015 in handen van de nieuwe eigenaar zijn gekomen (CGVS I, p. 30-31). Tijdens het tweede gehoor ontkent u dat uw zus goud verkocht en eveneens dat de winkel in februari overgedragen werd aan de koper. Nadien beweert u niet meer te weten of uw zus goud verkocht en wanneer de winkel in handen van de nieuwe eigenaar kwam omdat u ondergedoken zat (CGVS II, p. 21). Ook over het bedrag dat u uiteindelijk aan de smokkelaar betaalde, verschillen uw verklaringen op het CGVS van die van de DVZ. Bij de DVZ had u het over 5200 dollar, bij het CGVS geeft u aan 6500 dollar te hebben betaald (Verklaring DVZ, punt 39; CGVS I, p. 20). Deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan als volgt:

“2.1 aangaande het statuut van vluchteling

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

Volgens artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker wenst volgende toelichtingen te verschaffen:

1. Aangaande de opgelopen verwondingen tijdens het schietincident

Het CGVS motiveert als volgt: [citaat uit de bestreden beslissing]

Het CGVS maakt één en ander uiterst verwarrend – verzoeker legt opnieuw een medisch attest voor, waaruit blijkt dat hij twee grote littekens vertoont op beide benen. Eén litteken ter hoogte van het rechter onderbeen, onder de knie, horizontaal en één litteken aan het linker onderbeen, onder de knie, verticaal. Hij bevestigt zich te herinneren dat er 1 maal werd geschoten en dat 1 kogel beide benen raakte en dus de verwondingen aan beide benen veroorzaakte.

Men dient rekening te houden met de moeilijke situatie waarin een kandidaat asielzoeker zich bevindt. Indien men beschoten wordt, is dat een traumatische ervaring. Werd er nu 1 maal geschoten, of toch tweemaal. Feit is dat verzoeker op twee plaatsen werd geraakt en naar zijn herinnering door 1 enkel schot.

2. Aangaande zijn gedwongen samenwerking met Al-Shabaab

Het CGVS motiveert als volgt: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker bevestigt dat hij gedwongen werd gerekruteerd door Al-Shabaab. Zijn verklaringen over zijn rekrutering zijn gedetailleerd en samenhangend. Ook al zijn gedwongen rekruteringen (cfr administratief dossier CGVS) eerder uitzonderlijk, dan betekent dat niet dat ze nooit voorkomen. Verzoeker werd aangesproken door Al-Shabaab toen hij, wegens motorpech, was aanbeland op een plaats waar hij in normale omstandigheden niet was gekomen, namelijk in Jilib bij Marka.

3. Aangaande de voorbereidingen bij de aanslag in de luchthaven

De motivering door het CGVS luidt als volgt: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker bevestigt dat hij wellicht in leven werd gelaten, omdat men hem kon gebruiken als visser, en omwille van zijn stuurkunst. Verder werd hij niet bij de voorbereidingen van de aanslag betrokken. Verzoeker was enkel de uitvoerder, men wilde geen inbreng van hem. Hij wees hen echter wel op de gevaren, zo deelde hij mee dat het gevaarlijk was aan de kust, nabij de luchthaven, maar deze raad werd door de leiders van Al-Shabaab in de wind geslagen.

Verzoeker wijzigt ook zijn relaas niet in het tweede gehoor op het CGVS. Hij nuanceert enkel. Hij bevestigt dat hij twee mannen met een zak explosieven moest voeren naar de luchthaven en maakte daaruit uit dat ze de luchthaven wilde opblazen. Dit werd hem echter niet letterlijk gezegd (men hield

verzoeker buiten het eigenlijke plan). Om die reden nuanceert verzoeker zijn verklaring van het eerste gehoor op het CGVS en stelt hij dat het zijn inschatting was dat men van plan was de luchthaven op te blazen.

4. Betreffende zijn ontsnapping

De motivering door het CGVS luidt als volgt: [citaat uit de bestreden beslissing]

Het is niet zo vreemd dat verzoeker geen details kan geven over de bombardementen, hij was immers opgesloten. Hij hoorde dat er werd geschoten en dat de schoten dichterbij kwamen. Meer details kan hij niet geven. Het CGVS stelt dan dat de verklaringen van verzoeker vaag zijn, maar dat is – gelet op de omstandigheden waarin verzoeker zich bevond op het ogenblik van het bombardement – volstrekt normaal.

Het CGVS somt in een volgende paragraaf een aantal incidenten op: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker ligt toe dat niet alle incidenten of schietpartijen systematisch worden gerapporteerd en bevestigt de aanval van Amisom in oktober 2014.

5. Betreffende zijn ontsnapping

De motivering door het CGVS luidt als volgt: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker bevestigt dat hij van de muur van de WC is gesprongen. Hij ligt toe dat de WC ommuurd is, maar geen dak heeft (gebruikelijk in Somalië). Wellicht is er een fout geslopen in het gehoorverslag, gehoor 1 CGVS, door een fout in de vertaling of in de interpretatie van de interviewer. Verzoeker stelt verder dat er zeker wel een omheining was en dat hij dat steeds zo heeft verklaard. Opgemerkt wordt dat de nota's genomen door het CGVS niet meer worden nagelezen op het einde van het gehoor op het CGVS. Verzoeker heeft dus geen enkele zekerheid dat zijn verklaringen correct werden genoteerd. Hij is zeer verbaasd over het feit dat er zou genoteerd zijn dat hij zou verklaard hebben dat er geen omheining was, daar er absoluut zeker wél een omheining was. Ofwel werd hij verkeerd begrepen door het CGVS, ofwel werd een fout gemaakt door de vertaler.

Daarnaast verklaart hij dat er volgens zijn kennis nog een 4 à 5-tal personen aanwezig waren en dat de overige personen naar Marka waren getrokken.

Voorts bevestigt verzoeker dat hij niet aan de vishandelaren had verteld dat hij gevlucht was, maar wel dat hij motorpech had gehad met zijn boot.

6. Betreffende de financiering van zijn reis naar Europa

Het CGVS motiveert als volgt: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker verklaart dat zijn zus zijn volledige reis heeft gefinancierd (ten bedrage van 6.500 dollar). Zij zou goud hebben verkocht en de winkel hebben verkocht (werd door de zus zo meegedeeld aan verzoeker). Verzoeker zat op het ogenblik van de feiten ondergedoken en hij vreesde voor zijn leven. Hij is niet op de hoogte of zijn zus daadwerkelijk goed heeft verkocht, alsook haar winkel.

Dit punt betreft in elk geval slechts een detail en weegt niet op tegen het grote geheel van problemen die verzoeker aanbrengt – op een gedetailleerde wijze.

2.2 aangaande het statuut van subsidiaire bescherming.

[citaat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet]

Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, c.

Somalië wordt geteisterd door ernstige hongersnood – bij terugkeer naar Somalië loopt verzoeker een reëel risico op een levensbedreigende situatie."

Verzoeker verwijst naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie en vraagt om een ruime interpretatie van de criteria voor subsidiaire bescherming om de bescherming te kunnen garanderen onder het EVRM. Een ernstige bedreiging van het leven van een persoon omwille van hongersnood mag niet worden onttrokken van de definitie van subsidiaire bescherming. In het tegenovergestelde geval is er immers sprake van een ongeoorloofde discriminatie onder asielzoekers in functie van de bescherming waarop zij recht zouden hebben. Dat zou leiden tot het absurde resultaat dat zij die een ernstige bedreiging van hun leven vrezen veroorzaakt door geweld, aanspraak zouden kunnen maken op subsidiaire bescherming, waar zij die vrezen voor hun leven omwille van ernstige hongersnood dat niet zouden kunnen. Eén en ander zou inhouden dat men enkel aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming indien de ernstige bedreiging van het leven afhangt van een persoon, of groep van personen en niet van een "situatie", namelijk de hongersnood, mogelijks nog een ernstigere dreiging van het leven. Indien men enkel aanspraak zou kunnen maken op het statuut van subsidiaire bescherming, indien de dreiging zou uitgaan van een persoon, zou deze interpretatie strijdig zijn met

artikel 10 en 11 van de Grondwet (in samenlezing met de artikel 3 van het EVRM). Het feit of iemand al dan niet aanspraak zou kunnen maken op het statuut van subsidiaire bescherming zou dan immers afhangen van de oorzaak van de ernstige bedreiging. Indien sprake is van een hiaat in de Belgische wetgeving, verwijst verzoeker naar een arrest van het Grondwettelijk Hof : « Etant donné que la lacune constatée réside dans le texte soumis à la Cour, il appartient au juge a quo de mettre fin à l'inconstitutionnalité constatée par la Cour, ce constat étant exprimé en des termes suffisamment clairs et complets pour permettre d'appliquer la disposition en cause dans le respect des articles 10 et 11 de la Constitution. » (Cour Constitutionnelle, Arrêt n°42/2012 du 8 mars 2012). Hij verwijst eveneens naar een arrest van het EHRM : “46. Selon la jurisprudence de la Cour, une distinction est discriminatoire au sens de l'article 14 si elle « manque de justification objective et raisonnable », c'est-à-dire si elle ne poursuit pas un « but légitime » ou s'il n'y a pas de « rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé ». Par ailleurs, les Etats contractants jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour déterminer si et dans quelle mesure des différences entre des situations à d'autres égards analogues justifient des distinctions de traitement (voir notamment Gaygusuz, précité, p. 1142, § 42, Larkos c. Chypre [GC], no 29515/95, § 29, CEDH 1999-I, et Thlimmenos c. Grèce [GC], no 34369/97, § 40, CEDH 2000-IV). »

Een niet discriminatoire en ruime interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet houdt in dat aanspraak kan gemaakt worden op het statuut van subsidiaire bescherming, ook in het geval de ernstige dreiging uitgaat van een (nood)toestand.

Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op het statuut van subsidiaire bescherming omwille van de heersende hongersnood in Somalië.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep legt verzoeker opnieuw een medisch attest neer ter staving van littekens op zijn linker- en rechterbeen.

2.1.3. In de nota met opmerkingen betoogt de Commissaris-generaal dat verzoeker geen gegronnd middel heeft aangevoerd. Hij voegt daarbij een rapport “*Somalia: Recruitment to al-Shabaab*” van Landinfo van 10 september 2015 (stuk 1) en informatie over de hongersnood van FSNAU-FEWSNET van februari 2017, van OCHA van maart 2017 (stuk 2).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen of beginselen en rechtspraak over de toepassing ervan in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Verzoeker plaatst de motivering van de bestreden beslissing betreffende de schotwonden die hij opliep niet in een ander daglicht door te volharden in zijn laatste verklaring hierover. Ook het bijkomend medisch attest dat verzoeker thans voorlegt dat spreekt over nog een tweede litteken op zijn linkerbeen, doet geen afbreuk aan het feit dat dergelijke attesten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is. De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan niet worden hersteld met een dergelijk summier attest, waarbij enkel werd vermeld dat de vastgestelde littekens volgens verzoekers verklaringen het gevolg zouden zijn van schotwonden. Bovendien is het bijzonder weinig overtuigend dat verzoeker met dit meest recente attest de eerder neergelegde medische attesten aanvult en dus in wezen tegenspreekt, aangezien daarin enkel sprake was van een litteken op het rechterbeen en deze eerdere attesten ook reeds werden voorgelegd omdat ze dienden te bewijzen dat

verzoeker werd beschoten. Gelet op het feit dat geen geloof wordt gehecht dat verzoeker werd beschoten, kan verzoeker evenmin overtuigen dat dit schietincident een traumatische ervaring was.

Verzoekers herhaling van zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering door Al Shabaab en de voorbereidingen bij de aanslag op de luchthaven, ondermijnt de omstandige motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet. Deze motivering is correct en pertinent, en vindt steun in de informatie opgenomen in het rapport *"Somalia: Recruitment to al-Shabaab"* van Landinfo van 10 september 2015.

Verzoekers argument dat hij de gang van zaken betreffende zijn ontsnapping bevestigt en hij geen details kon geven over het bombardement, omdat hij immers was opgesloten, kan niet worden bijgetreden. Verzoeker heeft immers aangegeven dat hij nog een tijdje ondergedoken heeft geleefd bij zijn zus. Bijgevolg had verzoeker zich kunnen informeren over wat er is gebeurd. Verzoeker kan verder evenmin worden bijgetreden dat het feit dat niet alle incidenten of schietpartijen systematisch worden gerapporteerd zijn asielrelaas aannemelijk maakt wat zijn ontsnapping betreft na een aanval en bombardement van AMISOM op Al Shabaab in Jilib op een avond in oktober 2014, waarover geen enkel informatie werd teruggevonden. Verzoekers kritiek op verschillende vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omwille van een verkeerde vertaling van zijn verklaringen, kan niet worden aanvaard, gelet op het feit dat uit de CGVS-interviews blijkt dat zich geen problemen hebben voorgedaan en het feit dat verzoeker zowel bij het begin als op het einde bevestigd heeft dat hij de tolk goed begreep (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 2 en 33; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 4, p. 2 en 20).

Verzoeker herneemt zijn verklaringen over de financiering van zijn reis naar Europa en stelt dat deze wel degelijk geloofwaardig zijn en indien deze toch ongeloofwaardig worden bevonden, slechts een detail betreffen en niet opwegen tegen het grote geheel van zijn problemen die hij op een gedetailleerde wijze aanbrengt. Dergelijk vage toelichting tast de motivering van de bestreden beslissing niet aan, te meer reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met Al Shabaab niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekers toelichting in het verzoekschrift geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

"Om te beginnen zijn uw verklaringen over het schietincident en de verwondingen die u daarbij opliep niet eensluidend. Zo vertelt u dat u gewond raakte aan beide benen. Over het aantal keer dat u geschoten werd, wijzig u uw verklaringen. In het eerste gehoor beweert u dat ze twee keer geschoten hebben (CGVS I, p. 21). Daarna zegt u dat er één keer geschoten werd en u daarbij op twee plaatsen geblesseerd raakte (CGVS I, p. 22). In het tweede gehoor hebt u het over één kogel die uw beide benen trof, onder de knie en in de kuit, maar dat uw beenderen niet geraakt werden (CGVS II, p. 12). In de medische attesten die u neerlegde, wordt er echter alleen melding gemaakt van één litteken en dit onder de rechterknie. Bovendien toont dit attest niet aan dat dit litteken het gevolg is van een schotwonde. De medische attesten ondersteunen uw verklaringen hoe dan ook niet.

Voorst zijn uw verklaringen over uw gedwongen samenwerking met Al-Shabaab vaag en over het algemeen weinig aannemelijk. Zo is het in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u gedwongen zou rekruteren. Uit informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat gedwongen rekrutering veeleer uitzonderlijk voorkomt. Gedwongen rekrutering gebeurt voornamelijk in Al-Shabaab gecontroleerd gebied en de doelgroep van dit soort praktijk zijn hoofdzakelijk adolescenten. Het rekruteren van mensen met een specifieke expertise is niet uitgesloten, maar ook dan kan logischerwijze verwacht worden dat het eerder over mensen gaan die de doelstellingen van de groeperingen genegen zijn dan over gedwongen rekruten bij wie de kans groter is dat de opdrachten mislukken (zie informatie in het administratieve dossier). Uw rekrutering gebeurde op atypische en bijzonder toevallige wijze. U wordt immers aangesproken door Al-Shabaab omdat u door motorpech op een plaats aanbeland bent waar de groepering aanwezig is en waar u in normale omstandigheden niet was gekomen. Het is ook weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u meteen en zonder veel voorbereiding dwingt om aan een operatie deel te nemen nabij een van de meest beveiligde plaatsen in Mogadishu.

Evenmin plausibel is het feit dat Al-Shabaab u ondanks uw expertise zware verwondingen toebrengt en uiteindelijk geen beroep doet op uw expertise bij hun voorbereiding. Wanneer u de opdracht weigert uit te voeren, willen ze u doodschieten. Eén man pleit ervoor om u in leven te laten omdat uw kennis hen van dienst kunt zijn (CGVS II, p. 11). Tijdens uw twee maanden gevangenschap wordt er u op geen enkel moment meer informatie gegeven over de opdracht of wordt er u om advies gevraagd, terwijl dit toch zou worden verwacht aangezien u juist omwille van uw kennis en stuurkunst was gerekruteerd en

in leven was gelaten (CGVS II, p. 18). Over het doel van de operatie zegt u in het eerste gehoor nog dat ze de luchthaven wilden opblazen, Amisom, de vliegtuigen en de mensen die daar waren (CGVS I, p. 25), maar in het tweede gehoor nuanceert u dit en zegt u dat dit een inschatting is van wat ze van plan waren (CGVS II, p. 17). Het enige dat u met zekerheid wist is dat u de twee mannen met een zak explosieven moest vervoern naar de luchthaven (CGVS II, p. 17). U vertelt ook dat u Al Shabbab al bij de ontmoetingde informatie gegeven had dat het gevaarlijk was en dat vissers niet bij de kust nabij de luchthaven mogen varen. U vertelt ook dat Al-Shabaab uw informatie over de gevaren aan de kust zo goed als volledig in de wind sloeg. Ze reageerden immers als volgt: "niets mee te maken, gewoon orders uitvoeren" (CGVS II, p. 18). U krijgt geen verdere informatie over de uitwerking van het plan of uw rol daarin. U zegt dat ze voorbereidingen aan het maken waren op het moment van uw ontsnapping (CGVS I, p. 20-21, CGVS II, p. 17). Dat u in al die tijd niet op een of andere manier bij de voorbereiding wordt betrokken en Al-Shabaab ook geen rekening houdt met uw informatie, is enigszins merkwaardig. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij uw gedwongen rekrutering.

Uw verklaringen over uw ontsnapping uit de basis bevatten eveneens elementen die uw geloofwaardigheid doen wankelen. Zo beweert u dat een bombardement van Amisom in oktober 2014 u de kans gaf te ontsnappen uit de basis. Over de aanval verklaart u het volgende: "Het was rond 7u 's avonds. Ik hoorde dat er werd geschoten. Ik was in mijn kamer. Het was heel ver en daarna hoorde ik dat het dichterbij was" (CGVS I, p. 26). U hoorde de Al-Shabaableden zeggen dat Amisom de aanval uitvoerde en dat ze moesten gaan vechten (CGVS I, p. 21, 27). Over de locatie van het bombardement zijn uw verklaringen vaag en weinig samenhangend. U beweert dat er aan de kant van Marka gebombardeerd en geschoten werd. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of de basis waar u vastzat ook werd gebombardeerd, ontkent u dit. U voegt eraan toe dat er veel geschoten werd en dat het overal in de muur ging en dat het iets verder was dan het huis was waar u vastzat. U kan niet zeggen hoe ver precies, maar wel dat u het kon zien (CGVS I, p. 27).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, hebben er zich verschillende incidenten voorgedaan tussen Amisom of het Somalische leger en Al-Shabaab in oktober 2014 in het district Marka. De incidenten, waaronder twee granaataanvallen, werden steeds door Al-Shabaab of andere partijen veroorzaakt. Op geen enkel moment nam Amisom of het Somalische het initiatief voor een aanval. Op 30 oktober 2014 bombardeerde Amisom twee wijken in Marka na een aanval van een niet nader gespecificeerde dader op een Amisompatrouille in de stad. Het is dus niet duidelijk of Al-Shabaab hier iets mee te maken had. Geen van deze incidenten vond echter 's avonds plaats. Andere ernstige gewapende confrontaties tussen Al-Shabaab en Amisom in het district Marka vonden plaats in Golweyn en Bulo Mareer, dorpen die zich op meer dan 20 kilometer ten zuiden van Marka en op zo'n 40 à 50 kilometer van Jilib bij Marka bevinden. Ook in Gandarshe ontstond er een kort vuurgevecht, maar dit dorp situeert zich op een 7-tal kilometer van Jilib in de richting van Mogadishu. Over schietpartijen of andere gewapende confrontaties in Jilib werd niet gerapporteerd (zie informatie in het administratieve dossier). De informatie over de geweldincidenten in het district Marka ondersteunen uw verklaringen in ieder geval niet.

Uw verklaringen over uw ontsnapping uit de basis lopen ook spaak op andere punten. Zo verklaart u in het begin dat u uit de basis vluchtte door uit de deur te springen (CGVS I, p. 21), maar ontkent u later dat u die uitspraak gedaan hebt. U verklaart nadien immers van de muur van de wc te zijn afgesprongen. Gevraagd wat u bij het afspringen van de muur zag, zegt u enkel dat het donker was en enkel bomen zag. U beweert dat er geen omheining was en niemand van Al-Shabaab was achtergebleven (CGVS I, p. 26-27). In het tweede gehoor vermeldt u in uw beschrijving van de Al-Shabaabbasis echter dat er wel een omheining was (CGVS II, p. 14-15). Dat er niemand van de 40-50 militanten die in de basis gestationeerd waren (CGVS I, p. 24), achterbleef en dat u zo makkelijk uit de basis kon ontsnappen is opnieuw weinig waarschijnlijk. Op uw weg naar Mogadishu komt u vishandelaren tegen die u meenemen naar de hoofdstad. Over uw ontmoeting met hen zegt u het volgende: "Ik heb ze meteen verteld waarom ik gevlucht was. Ik was heel erg bang. Ik zei dat ik heel lang daar vastzat en hebben ze me geholpen en ben ik met hen meegereden" (CGVS I, p. 21). Wanneer u nadien gevraagd wordt om te vertellen wat u tegen die mannen zei, verklaart u hierover aanvankelijk hetzelfde maar wijzigt u uw verklaringen naderhand: "Ik zei tegen hun dat ik gevlucht was, dat ik bang was en vroeg of ik naar Mogadishu mocht meegaan. Nee, nee, ik heb ze niet verteld dat ik gevlucht was. Want ik was bang dat ze gaan denken dat ik één van hun was, en dat ze problemen kregen door mij. Daarom heb ik ze niet verteld dat ik gevlucht was (CGVS I, p. 28)." U vertelt alleen dat u problemen had en naar Mogadishu wilde gaan (CGVS I, p. 28). Dat u twee keer verklaart de mannen over uw problemen met Al-Shabaab te hebben verteld en plots daarover uw verklaringen wijzigt, lijkt erop te wijzen dat u zich tijdens het gehoor bewust werd van het feit dat het aanhalen van problemen met Al-Shabaab argwaan kon wekken en niet bijzonder geloofwaardig zou overkomen. Logischerwijs kan verwacht worden dat u zich deze gebeurtenis nog goed kan herinneren omdat u het vertrouwen van de mannen moest winnen om uw leven in veiligheid te brengen. Het feit dat u de mannen vertelde dat u

problemen heeft, kon daarentegen op zich tot voldoende argwaan leiden en maakt het daarom niet per sé meer aannemelijk dat u met die mensen mocht meerijden.

Voorts stelt het CGVS vast dat u uw verklaringen over de financiering van uw reis wijzigden in de opeenvolgende gesprekken op de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaart u dat uw zus het geld gespaard had. In het eerste gehoor vertelt u dat uw zus geld bij elkaar sprokkelde door goud en haar winkel te verkopen. De winkel zou rond 20 februari 2015 in handen van de nieuwe eigenaar zijn gekomen (CGVS I, p. 30-31). Tijdens het tweede gehoor ontkent u dat uw zus goud verkocht en eveneens dat de winkel in februari overgedragen werd aan de koper. Nadien beweert u niet meer te weten of uw zus goud verkocht en wanneer de winkel in handen van de nieuwe eigenaar kwam omdat u ondergedoken zat (CGVS II, p. 21). Ook over het bedrag dat u uiteindelijk aan de smokkelaar betaalde, verschillen uw verklaringen op het CGVS van die van de DVZ. Bij de DVZ had u het over 5200 dollar, bij het CGVS geeft u aan 6500 dollar te hebben betaald (Verklaring DVZ, punt 39; CGVS I, p. 20). Deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid verder aan."

Deze motieven zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de situatie van hongersnood betreft, waarop verzoeker zich thans beroept, maar waarvan hij geen enkel stuk ter documentatie bijbrengt waarom dit voor hem zou leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Een algemene theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, laat niet toe vast te stellen dat verzoekers situatie bij terugkeer naar Mogadishu hieraan zou voldoen. Uit de informatie die de Commissaris-generaal heeft bijgebracht in de nota met opmerkingen, blijkt overigens dat de situatie in Mogadishu algemeen geen aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er in de regio Banadir slechts sprake is van een bezorgdheid voor een met de hongersnood gerelateerde toestroom van migranten uit de getroffen delen van de regio's Bakool en Bay. Verzoeker kan evenwel terecht in Mogadishu waar hij bijna zijn hele leven heeft gewoond en gewerkt, met name bij zijn zus, waar ook zijn vrouw en zijn kinderen en zijn moeder wonen.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers kritiek op de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag, aangezien in de bestreden beslissing geenszins wordt vermeld dat artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet op dezelfde manier moeten worden geïnterpreteerd. Bovendien klemmt verzoekers argumentatie met overweging vierenvestig in het arrest Elgafaji dat hij citeert in het verzoekschrift. Het Hof van Justitie heeft immers geoordeeld dat artikel 15, sub c, van de asielskwalificatierichtlijn 2004/83/EG, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar is met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115–117 en aangehaalde rechtspraak).

Wat het profiel van verzoeker betreft, herhaalt de Raad dat hij in Mogadishu terecht kan waar hij bijna zijn hele leven heeft gewoond en gewerkt, met name bij zijn zus, waar ook zijn vrouw en zijn kinderen en zijn moeder wonen. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt of documentatie voorlegt die betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie dat hij omwille van individuele omstandigheden gelinkt aan de al dan niet aanwezigheid van familieleden en hun leefomstandigheden niet kan terugkeren naar Mogadishu.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers toelichting geen afbreuk doet aan de informatie die wordt opgenomen in de COI Focus *“Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 6 september 2016. De vaststellingen in de bestreden beslissing worden dan ook overgenomen.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP